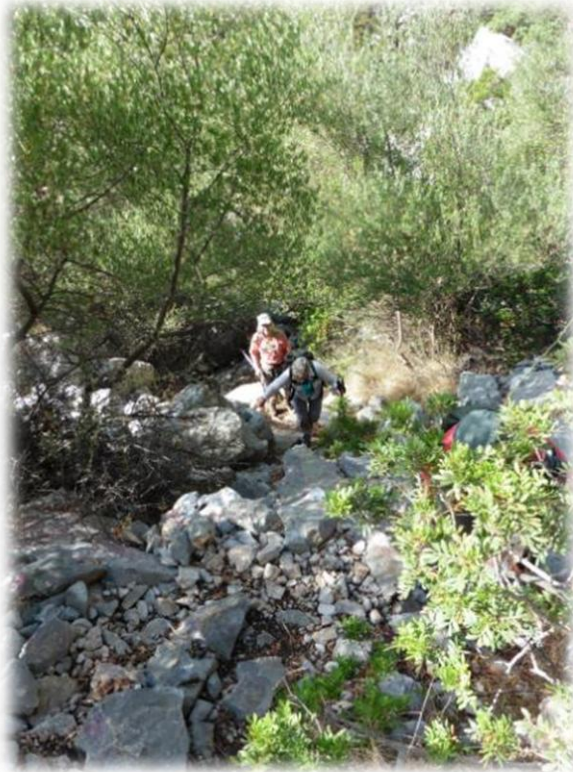

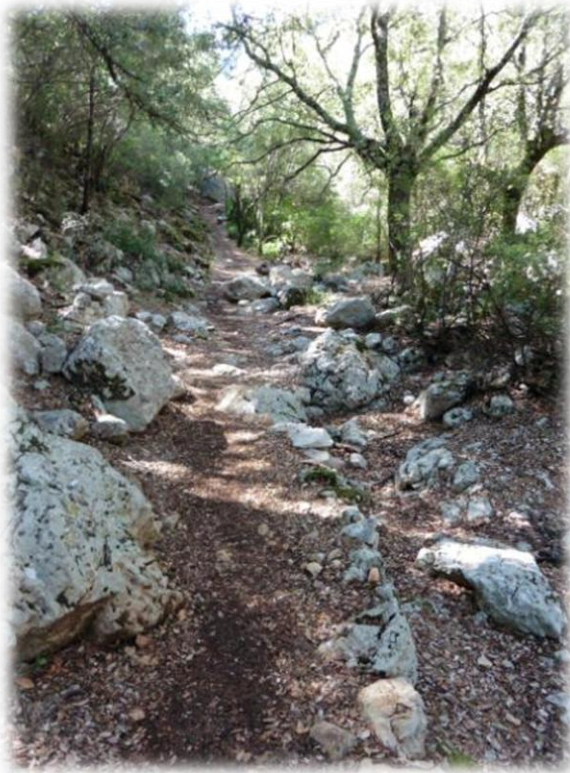
Het is een behoorlijk moeilijke klim naar een prehistorische nederzetting van de Nuraghen. Gelukkig kunnen we de wandeling doen zonder de mistral.

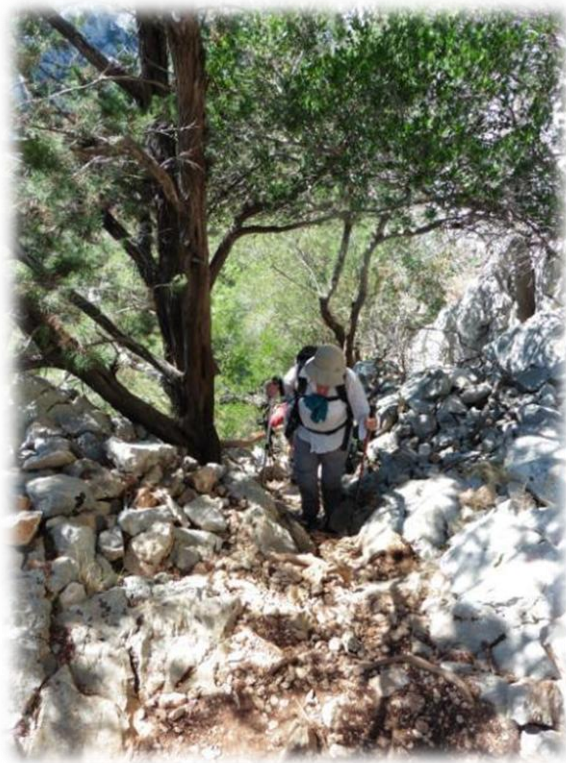
Tot op heden is het nog steeds een raadsel en is het niet duidelijk te verklaren, wat eerst de Nuraghen, later de Romeinen en herders bewoog, zich zo ver terug te trekken boven in een karstgrot in ontoegankelijk terrein.

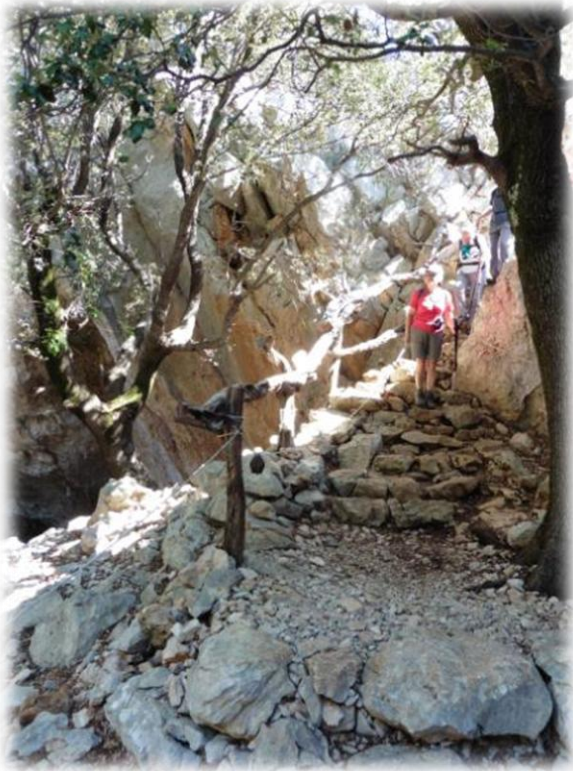
Zeker is, dat de ooit rondom afgesloten grot meerdere mensen ruimte en bescherming bieden kon.

Door de eeuwen heen heeft de (zure) regen, in het zachte kalkgesteente, een patroon van allerlei lijnen getekend.

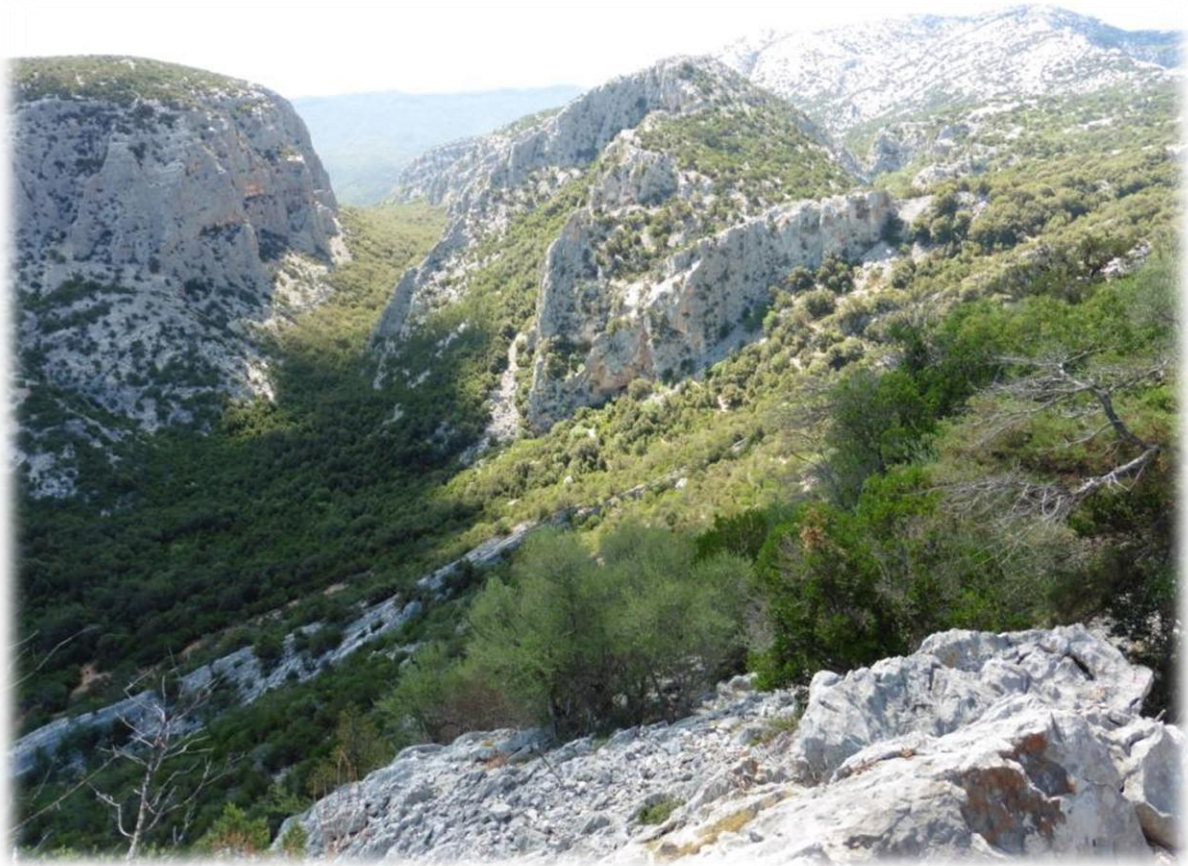

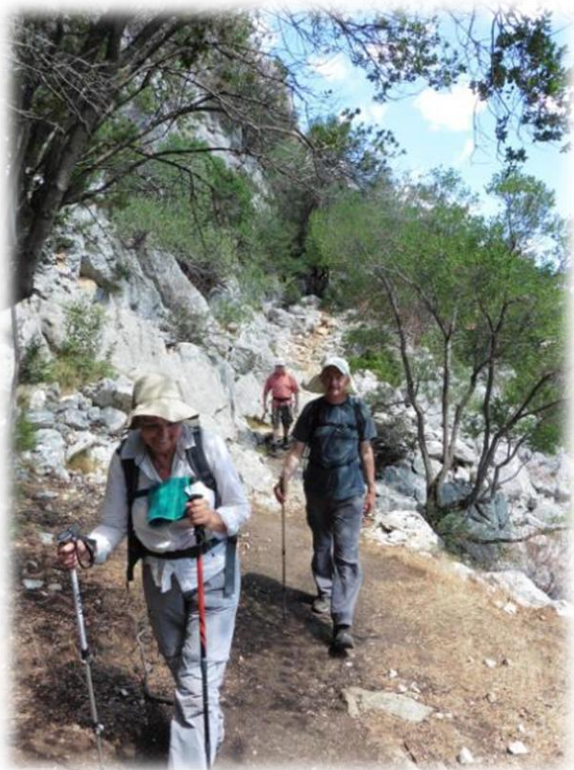
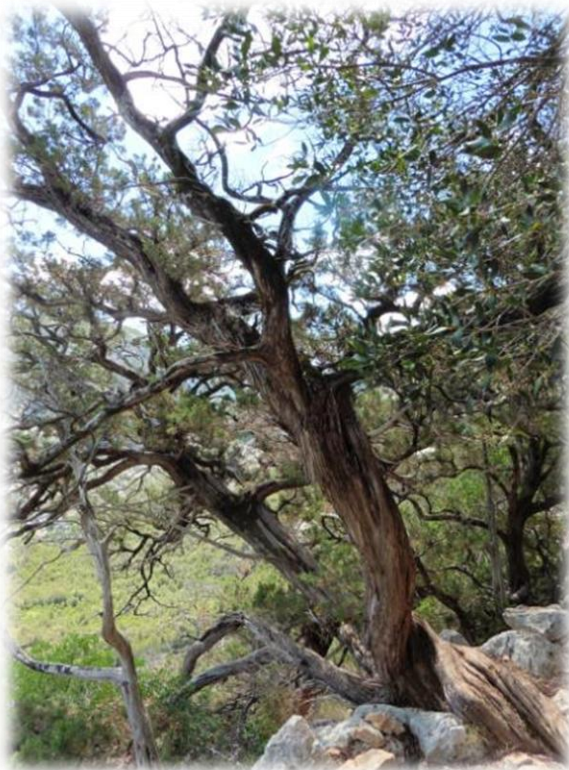
Het dak van de grot is ondertussen geheel ingestort, de bodem van de grot met zeldzame planten bedekt, van de vroegere behuizing zijn nu slechts schamele resten overgebleven.

Ook hier komen we vaak mastiekstruiken tegen. Het zijn de groene struiken voor Myriam.

De mastiekboom is een plant uit de pruikenboomfamilie. De soort behoort tot hetzelfde geslacht als de pistache. Het is een struik of kleine boom die tot 8 m hoog kan worden. Het is een groenblijvende soort die aromatische hars bevat. De mastiekboom groeit op droge, rotsachtige hellingen in het Middellandse Zeegebied

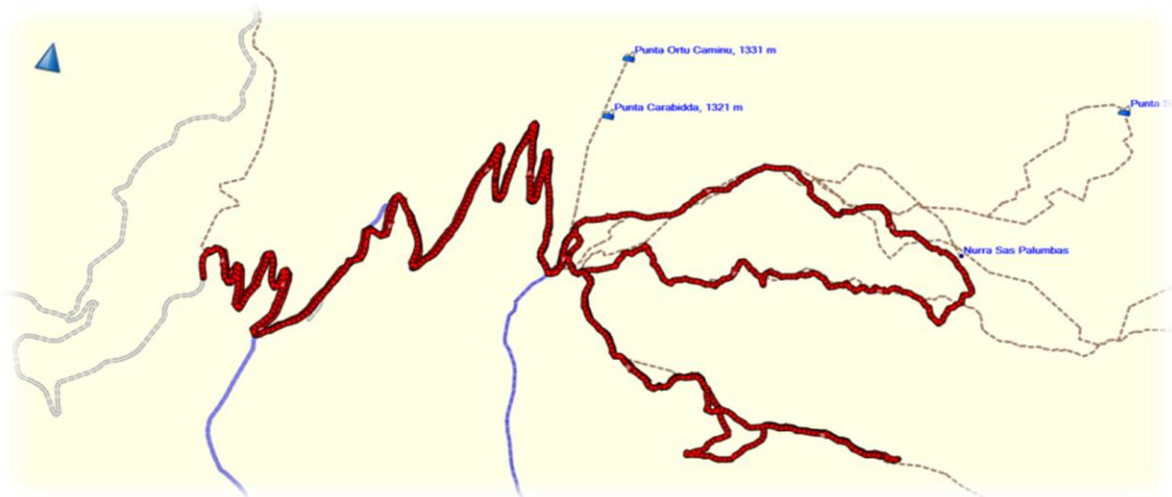

De bladeren zijn donkergroen, leerachtig en hebben een lengte van maximaal 5 cm. De ronde vruchten zijn aanvankelijk rood, maar worden later zwart. De hars van de mastiekboom (mastiek) kent vele toepassingen.

Dinsdag 21 juni 2016

- Soort : Luswandelings Nr. 14
- Plaats/naam : Scala 'e Pradu
- Afstand : 11 km
- Stijgen : 600 m
- Dalen : 600 m
- Duur : 4 uur

Vandaag gaan we naar de hoogste toppen van de Supramonte. De weg naar de parking aan de voet van de berg is al een belevenis op zich. Een smalle bochtige weg, langs diepe ravijnen, brengt ons tot de parking.

Het kalksteenmassief van de Supramonte, vooral bezocht door schaapskudde, staat borg voor spectaculaire uitzichten en diepe rust.

Een hoopje stenen in de bergen geeft de weg aan en is eigenlijk een soort wegwijzer, vooral zeer doeltreffend als het gesneeuwd heeft en bij mist. Men noemt dit een steenmannetje.

Steenmannetjes komen wereldwijd voor. In het verleden zouden reizigers die onherbergzame gebieden doorkruisten, de gewoonte hebben gehad om onderweg stenen op te rapen en toe te voegen aan het eerstkomende steenmannetje dat ze tegenkwamen. Men loopt van het ene steenmannetje naar het volgende (zichtbare) steenmannetje.

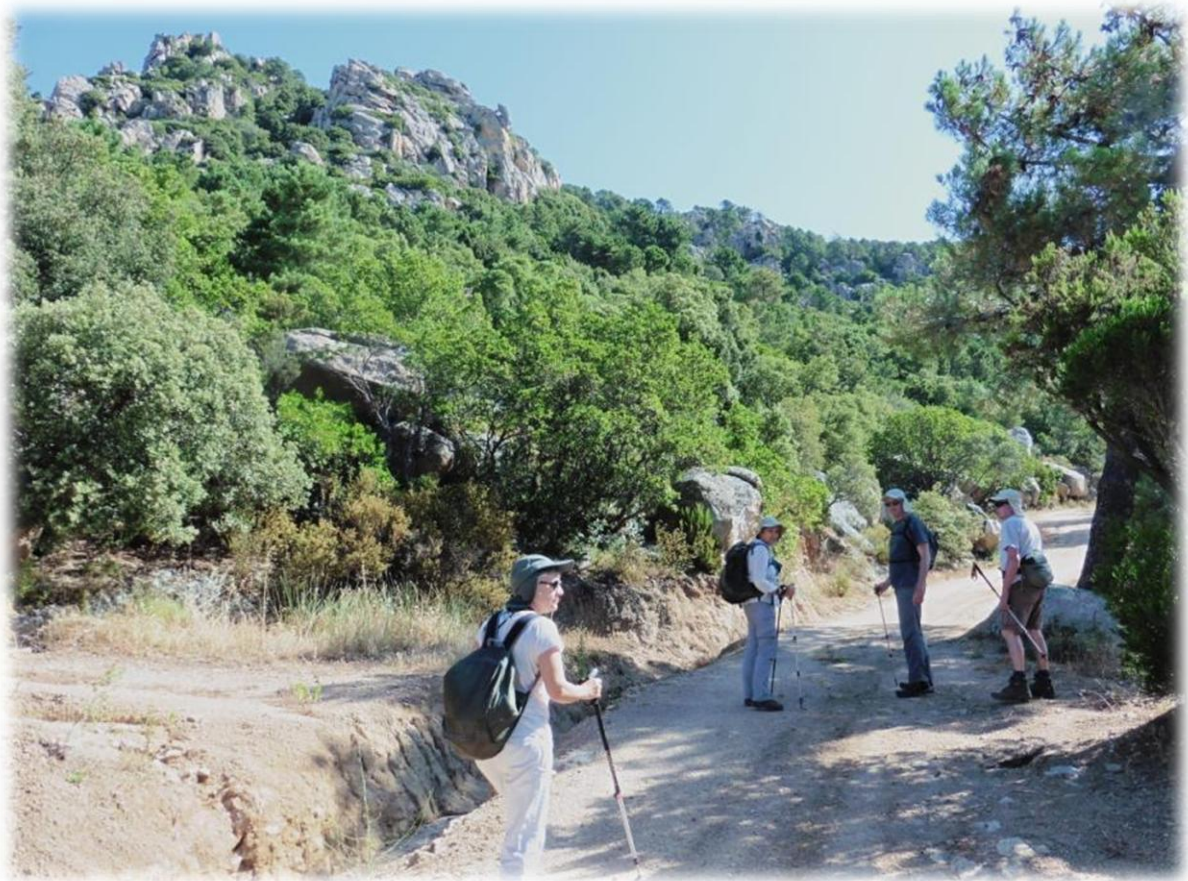

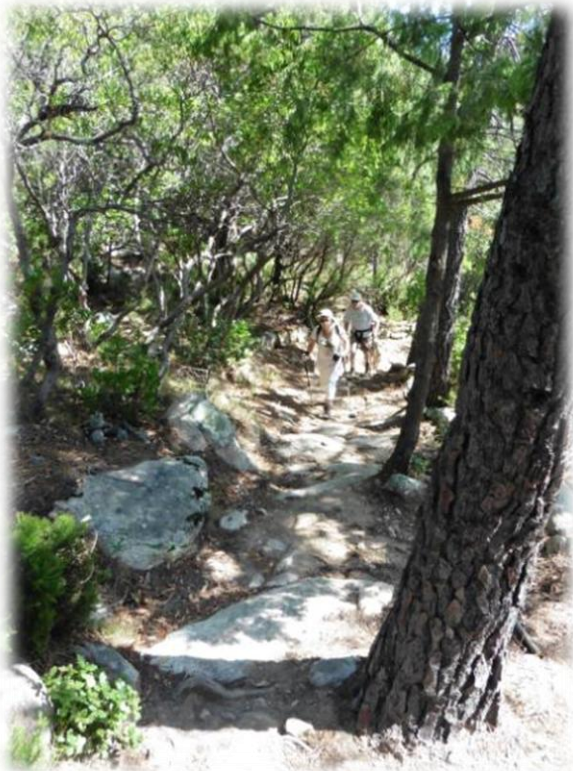

Woensdag 22 juni 2016

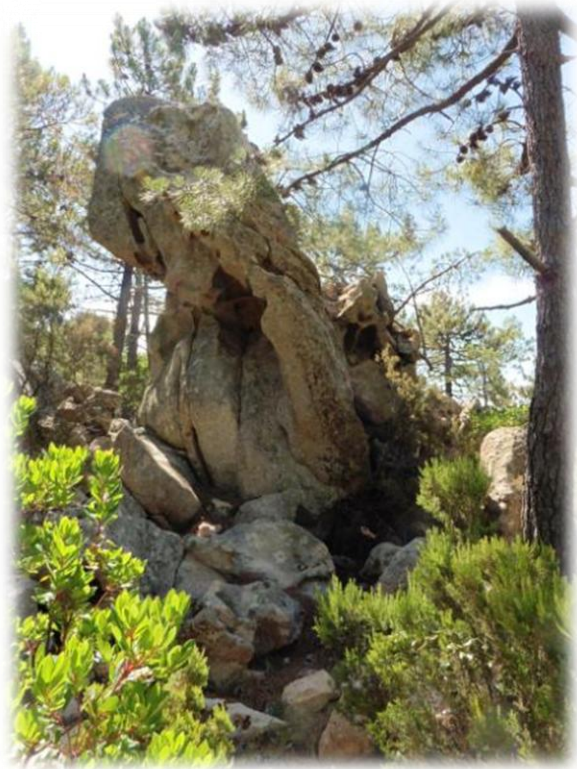
- Soort : Luswandeling Nr. 8
- Plaats/naam : Olbia
- Afstand : 12 km
- Stijgen : 600 m
- Dalen : 600 m
- Duur : 5 uur

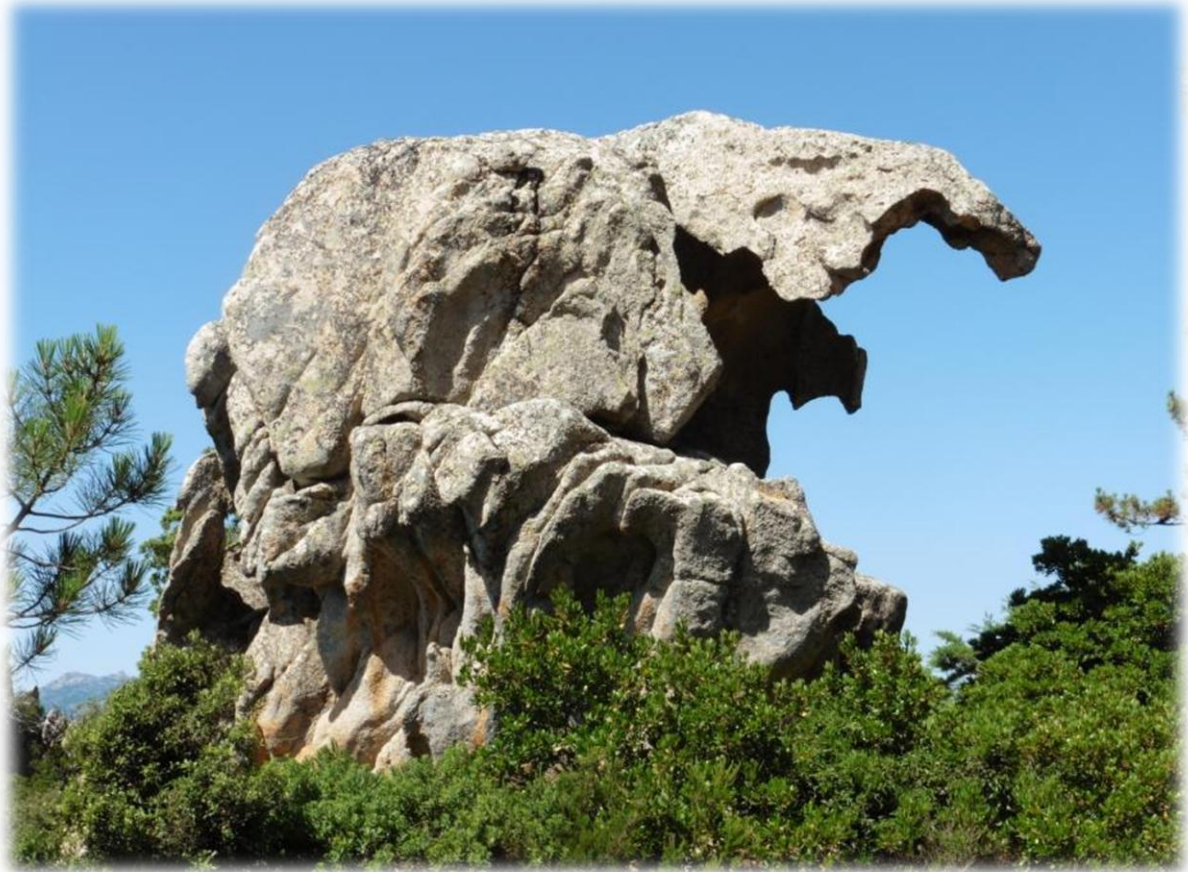

We dienen, door een wegomleiding, een serieuze omweg te maken om naar het startpunt van onze wandeling te komen. Eens we aan de wandeling beginnen zien we onder ons hoe het komt dat we een omweg hebben moeten maken. Een gedeelte van de rijbaan is geheel ingestort.

We doen vandaag een beklimming van een panoramaberg met uitzicht over Olbia, de Costa Smeralda en Corsica.

De kleine berggroep van de Sarra di Monte Pino bestaat uit een verzameling van granietkoepels die typisch zijn voor de Gallura. De bovenste rots lijkt wat op een olifant.

Op het hoogste punt van de Monte Pino staat een bewakingsgîte van de brandweer. Men heeft vanaf dit punt, rondom, uitzicht op een groot deel van het noorden van Sardinië. De gîte is permanent bewaakt om alarm te kunnen slaan bij beginnende bosbranden .

Van op de Monte Pino hebben we zicht op het nabijgelegen eiland Corsica dat 12 km gescheiden wordt van Sardinië door de Golf van Bonifacio.

Donderdag 23 juni 2016

Onze vakantie zit er terug op. Vandaag keren we terug huiswaarts maar eerst bezoeken we nog de sfeervolle oude stad Alghero.

Alghero wordt ook wel eens het Klein-Barcelona genoemd omdat het geldt als een van de mooiste steden van Sardinië en de stad eeuwenlang werd bewoond door Catalanen.

De stad is ook bekend om de verkoop van koraalsieraden. De koraalvisserij kent in Alghero een lange traditie. De koraal wordt wereldwijd bedreigd en volgens de internationale wetgeving mag koraal ook niet naar België of Nederland uitgevoerd worden.

De vlag van Sardinië, of de Vier-Moren-Vlag, is het officiële embleem van de autonome regio Sardinië. Volgens de Spaanse overlevering verscheen het symbool van vier Morenhoofden in de feesten na de verovering van Alcoraz door koning Peter I van Aragón en Navarra in 1096. In Sardinië gelooft men echter dat het symbool teruggaat tot 1017, toen paus Benedictus VIII een banier met vier Morenhoofden zou hebben gegeven aan Pisa, dat Sardinië hielp verdedigen tegen de aanvallen van de Saracenen.

Het oudste bewijs voor het gebruik van het embleem stamt uit 1281, als zegel van de kanselarij van Peter III van Aragón. Het eerste verband met Sardinië stamt pas uit de 14e eeuw, als officieel symbool van het koninkrijk binnen de kroon van Aragón.

Sinds de 18e eeuw hielden de Moren hun hoofd naar links en tevens hielden zij de witte band voor hun ogen. De officiële erkenning van de vlag van Sardinië binnen Italië kwam in 1952 met een presidentieel besluit. Een regionale wet veranderde in 1999 de vlag: de Moren kijken nu naar rechts en de witte banden bedekken niet langer de ogen maar de voorhoofden.

De vlag van Corsica toont één naar links kijkend Morenhoofd op een witte achtergrond. Op het wapen van Sardinië kijken de Moren de andere kant op en zijn hun ogen bedekt door een blinddoek.

Het was terug een toffe vakantie met een toffe groep mensen. Sardinië wil ik graag in de toekomst nog eens terug zien. Er zijn daar nog heel wat wandelgebieden die de moeite waard zijn.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.berglucht.be en vervolgens de link "GR50+" aanklikken of op www.ludwighaese.be

Myriam Derese	:	mdrese@hotmail.com
Josine Rommens	:	rommens.josine@skynet.be
Guido Claesen	:	gkclaesen@gmail.com
Henri Van den Broeck	:	vdbhenri@belgacom.net
Ludwig D'Haese	:	benaltijdweg@gmail.com

Tekst : Ludwig D'Haese. Foto's : Ludwig D'Haese en Henri Van den Broeck.